

Η ΠΛΕΞΙΔΑ ΤΗΣ

Ι' εἶχα γείρη στήν ἀγκαλιά της καί τήν φιλοῦσα καί μέ φιλοῦσε. Εἶτανε τόσο εὐτυχισμένη κι' ὅμως γύρευε ν' ἀκούη λόγια ἀγάπης ἀκόμα. Εἶμουνα τόσο εὐτυχισμένος καί δέ χόρταινα τή φωνή της ποῦ μὸ-λεγε λιγωμένη ἀπό ἔρωτα.

— Πές μου, κἀνα λογάκι, . . . ἔτσι ὁμορφο καί γλυκό σάν αὐτό τὸ φιλάκι ποῦ σοῦ δίνω τόρα . . . ἔλα . . . μά! . . .

Τὸ περιβόλι πράσινο, πράσινο ἔπλεε ὅλο στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ· τὰ λιγιστὰ ἀστέρια ἀπάνω, τὰ βουνά κι' ὁ κάμπος κάτω ἀποκοιμοῦνταν μέσα σέ διάφανο φωτεινὸ ἀτμό. Οἱ γρύλλοι, οἱ ἀκρίδες, κανένας τσίτσι-κας τρελλὸς κάπου κάπου παράστεκαν τήν ἀγάπην μας μέ τὸ σκοπὸ τους γύρω μας, κι' οἱ καλαμιές ψιθύριζαν λόγια, λόγια μέ τ' ἀεράκι τῆς νύχτας. Καί μέσα στή μαγικὴ νυχτερινὴ ὥρα, καί μέσα στῆς νειό-της τὴν τρέλλα καί μέσα στῶν φιλιῶν της τ' ἀπαλό. . . μά . . . μά . . . ἡ πλεξίδα της ἡ μαλακὴ καί φαρδεῖα πλεξίδα της περιχυμένη στό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μέ τὴ μεταξωτὴ φριούγκα της καί τ' ἄσπρο της ἀγριολου-λουδο μπερδεύονταν, πλέκονταν ἀνάμεσα στὰ φιλιὰ καί στήν ἀγκα-λιά . . . Σιμώσαμε στήν ἐρημικώτερη γωνιά τοῦ κήπου· οἱ καλαμιές ἀράδιαζαν ἀκόμη λόγια, λόγια, τὸ χορταράκι ἀπλόδουνταν τόσο ἀπαλό καί γείραμε. Μᾶς συνεπῆρε τὸ μεθύσι· ἔνωσα τὰ χερίά της πιὸ σφιχτὰ στό λαιμό μου, ἔνωσα τὰ φιλιὰ μου πιὸ ζεστὰ στὰ χειλάκια της· ἔνωσα τὴ φωνή της πιὸ μαργιόλικη, καί τὰ λόγια της πιὸ πλάνα.

— Πές μου κἀνα λογάκι . . . ἔτσι ὁμορφο καί γλυκό σάν αὐτό τὸ φιλάκι ποῦ σοῦ δίνω τόρα, νά, . . . μά . . . μά . . .

Κι' ἡ μεθυσμένη μου ψυχὴ τὴν εἶπε τότες :

"Ἄκου . . . φεύγω, πάω στὸν οὐρανὸ ψηλά, ψηλά· ψηλότερα κι ἀπὸ τοῦ Γαλαξία τ' ἀστέρια ἀκόμα· ἔγινα ποιητής. Φωτισμένοι ἄπειροι ἥλιοι μέ πολυχρωμὲς ἀναλαμπές μέ θαμβόνουν τὰ μάτια· διαβαίνουν ἀπ' ἐμπρός μου φτερωτοί, φτερωτός κι' ἐγὼ ἀνεβαίνω . . . ἀνεβαίνω. Ἄγγελουδία μέ χρυσὰ φτερά μοῦ ψιθυρίζουν τρελλὰ λογάκια στ' αὐ-τιά μου· μέ τριγυρίζει ἓνα φωτισμένο στεφάνι ὁμορφότερο ἀπὸ τὴν αὐ-γούλα τοῦ βουνοῦ μας· μ' ἀποκοιμάει μιὰ μουσικὴ ἄχ . . . γλυκύτερη ἀπὸ τὰ φιλιὰ σου. Δέ θυμάμαι τίποτις πιὰ ἀπὸ τὴ γῆ κάτω. "Ὅλα τὰ λησμονῶ· τὸ περιβολάκι μας, τὸ χορταράκι ἔσένα, κ' ἔσένα ἀκοῦς

ξεστόχασα. Ρίχνω τὰ μάτια καὶ τὸ νοῦ μου στὴ γῆ· ὦ! πόσο μικροῦ-
λα ξανοίγει μὲ τὸ μικρότερο φεγγάρι της. Κακομοίρα γῆ! "Ένας κόκ-
κος μὲ φρίνεται. Πούνε ἀπ' ἐδῶ ἀπάνω ἢ δόξα σου, τὰ πλούτη σου, οἱ
καημοὶ σου, τὰ δάκρυά σου, τὰ γέλια σου, τὰ πάθη σου, οἱ ἐφημερίδες
σου! . . . τίποτις, τίποτις. . . Μὲ κάνεις νὰ γελῶ πού σέ θυμάμαι: ὄχι
δὲν εἶσαι σὺ πῶ σὺ πότισα ὀλίγο χῶμά σου κι' ἐγὼ μὲ τὸ αἷμά μου
καὶ τὸν ἔδρωτά μου. Μὰ στάσου. . . Πῶς μεγαλώνεις ἔτσι στὰ μάτια
μου· νὰ τὰ βουνά σου, οἱ κάμποι σου, ἡ θάλασσά σου, οἱ ἄνθρωποι
πού κατασυντρίβονται πού πλανοῦν, καὶ πλανοῦνται, πού γεννιῶνται
καὶ γηράζουν, πού γελοῦν καὶ κλαῖνε. *Αχ! πονῶ νὰ σέ βλέπω ἔτσι·
μὲ ξεφεύγει ἓνα δάκρι. Μὰ γιὰ δὲς· ὦ! δὲ μπορῶ νὰ κρατηθῶ· τὸ
περιβολάκι μας· το παραθυράκι σου· πῶς κάθεται ἔτσι ἀχνὴ καὶ λυπη-
μένη, ἀγάπη μου! . Τὸ φεγγάρι σου φωτίζει θλιβερὰ τὰ δακρυσιμένα
μάτια σου· αὐτὰ τὰ μάτια π' ἀγαπῶ δὲν ἔχουν γαλανὸ χρῶμα πιά·
τὰ θολώνει ποτάμι ἀπὸ δάκρια. Κι' αὐτὰ τὰ χρυσόφτερα ἀγγελούδια,
αὐτοὶ οἱ φωτισμένοι ἥλιοι· ὄχι δὲ τὰ θέλω· εἶναι ξένα, ξένα αὐτά. *Α!
τὶ γυρεύω ἐδῶ ἀπάνω ἐγώ;

Γιὰ δὲς ἡ πλεξίδα σου· πῶς ξεφεύγει στὰ ἀπαλά σου στήθεια· ἡ μι-
κροῦλα **φιούργκα** της ξεγλυστρᾷ ἀπάνω στὴ τριανταφυλλιά τοῦ παρα-
θυροῦ σου· τὰ δάχτυλά σου τὴν ξεπλέκουν· τὸ ἔρημο φεγγάρι σέ φω-
τίζει πλουσιώτερα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἥλιους· τί ὄμορφη πού εἶσαι αὐτοῦ·
αὐτοῦ· στάσου νὰ σέ κοιτάξω ἀκόμα. Πῶς θαμπόνουν τὰ μάτια μου.
'Απὸ τὴ λυμένη πλεξίδα σου ἀπάνω στὴ τριανταφυλλιά σου ξεπετιῶν-
ται πιὸ καλοκαμωμένοι ἄγγελοι καὶ φτερουγίζουν γύρω σου. Φῶς, φῶς
ἀπὸ τὰ μάτια σου μὲ χτυπᾷ κατάμματα. Τώρα δὲ θά κοιτάξω, δὲ θά
ξανοίξω τοὺς ἥλιους καὶ τ' ἀστέρια πού κυλοῦν μαγικώτερα στὰ πό-
δια μου· κοιτάζω ἐσένα, ἀγάπη μου, καὶ κλαίω, κλαίω. *Ένα ἀγγε-
λοῦδι μὲ λυπᾶται καὶ μὲ σιμόνει:

— Τ' ἔχεις καὶ κλαῖς;

— Θέλω νὰ πάω στὴ πατρίδα μου . . . ἀφῆστέ με.

Μὲ λυπᾶται τ' ἀγγελοῦδι καὶ μὲ παίρνει στὰ φτερά του· δὲ κοιτάζω
τίποτις πιά ὑλόγυρά μου· ἄς χύνουν οἱ ἥλιοι φωτινότερες ἀναλαμπές,
ἄς κυλοῦν στὰ πόδια μου μαγευτικώτερα τ' ἄστρα, κι' ἄς τραγουδοῦν
γλυκύτερα τ' ἀγγελούδια· ἐγὼ ἐσένα θέλω . . . ἐσένα, ἀγάπη μου. Τὶ
ὄμορφος ἥλιος πού εἶσαι· τί φῶς, τί ὄνειρα τί μάγια πού ἔχει ἡ πλεξίδα
σου. Γιὰ δὲσπέφτω στὴν ἀγκαλιά σου πάλε· πέρνα μου θυλιὰ μὲ τὰ
χέρια σου στὸ λαιμό μου· κόλλησε σφιχτὰ τὰ χεῖλάκια σου μὲ τὰ δικά
μου· ἄφησε τὴ πλεξίδα σου νὰ μὲ χαϊδεύῃ ἀπαλά, γλυκά, μαγευμένα
καὶ νὰ μὲ δέσῃ ἀλάκερο στὴν ἀγκαλιά σου, φίλησε με πάλε! . . .

Οἱ καλαμιές ἀράδιαζαν ἀκόμα λόγια, λόγια κι' ἡ φωνὴ της ἀκούστη-
κε σβυσμένη, λιγωμένη:

— Φτάνει πιά, φτάνει πιά δὲ θέλω ἄλλα . . . κοιμήσου!